

Arsızca Sırtırken Ölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Mart 2015

Belli belirsiz gülümsedi. Fazlasıyla da belli olsa dudaklarındaki o yapay dokunuş oralı bile olmadı. Alışık ne de olsa bir o kadar zafiyetinden de mesuldü haricindekilerinin. Kadınsı bir şehvet idi o gizil kimliğinin sığınağı. Üstünkörü de olsa sakındığı ve yadsıdığı küçük bir kız çocuğu ne de olsa... Durağan bir kimliğin ilk yansıması, sıradan mevkiinin tek tutarsızlığı belki de.

Babası gittiğinden beri hep bastırılmıştı minik veryansınlarını ve bir o kadar annesine olan düşkünlüğünü. Kızı bile yerli yersiz hayıflanırdı annesinin o dilli dilazer densizliğine.

Görünüşte heybetli içinde ise o saklı sakil yalnızlık. Ne de olsa mirasıydı babasının. Ketum ve yoz sükûneti her dem yoldaşydı görünenin aksine.

Sarı saçlarını savurdu: Yapay ve çiğ sarı.

Gözlerini kıstı kıvrak bir süzülüşle bedeni devinirken. İri yarı cüssesini saklamak zahmetli olsa da elinin tersiyle iterdi tüm o serzenişlerini ihsanlarının.

Kuru sıkı bir tabanca misali akıttırdı zehrini hayıflansa da bir adım ötesinde bağınaz bir yadsımazlıkla takınırken maskesini.

Sustu, derin bir iç geçirdi. Bir kez daha savurdu saçlarını devirirken tuvalet masasındaki onca ıvır zıvrı. En ağır kokuyu sıktı bir meziyetmişçesine. Yırtmacı iyice belli ediyordu biçimli bacaklarını. Babası onu böyle görse kesin yüreğine iner ve bir kez daha gömülürdü en derinine utancının ne de olsa muhafazakâr bir aileydi Yaren'in anne ve babası. Gerçi annesi hala muhafaza ediyordu tüm öğretilerini, örf ve adetlerini ama kentsoylu bir kadın kimliğine çoktan bürünmüştü Yaren ve bir o kadar kulu kölesiydi paranın ve düzenin gerekliliği sahip olduğu kariyerinin. Kariyeri yansıyanın çok ötesinde olsa da... Güzelliği ise kozmetiğin tescillediği o boyalı kimlik her ne kadar pervasızca göz ardı etse de.

Namazında niyazında bir kadın bir o kadar ruhu, gönlü pür-i pak en az yerleşkesinin bakir havası ve dağları kadar engin.

Ve Yaren... Bilindiğin çok ötesinde ve görünenin katmerli yansıması zıt teşkil eden ne olsa da. Neşesi abartı, huzuru yalaka ve gerçek dünyası bir o kadar karanlık ve gölgeli ve her nasılsa mutsuzluğun mutluluk kattığı bir yaşantı adına bir gösterge teşkil eden.

Şişenin dibini bir solukta yudumladı. Enjekte etmişti adeta alkolü midesinin en derinine. Akabinde

kronolojik bir sıralamayla yuttu ilaçlarını. Derin bir nida atmak istercesine araladı dudaklarını. Yine de en sona saklamıştı atacağı o öfkeli çılgılığı ve usulca bıraktı kendini boşluğa boş dünyanın kıyısından.

Annesi ise Yaren'in sabah namazına hazırlık telaşında koşuşturuyordu evinin içerisinde bir başına ama bir o kadar dolu maneviyatla. Birden bire belli belirsiz bir sızı hissetti derinden. "Hayırdır İnşallah" demekle yetindi ve durdu namazına.

Her duasında eksik etmezdi kızını. "Allah'ım kızımı selamete çıkar, yüreğine ferahlık ihsan eyle" diye yakarırken Tanrı'ya acı acı çalan telefonu umursamadı bile. Kim arardı ki onu sabahın bu erken saatinde. Belli ki yanlış bir numara yönlendirmişti istikametini.

Tok bir ses duyuldu sabahın kör karanlığında. Kızı derin bir uykudaydı ya kocası... Kaçınıcı iş seyahatinin kaçınıcı faslı ve kaçınıcı kadın olduğunun kendisinin bile unuttuğu vurdumduymaz kocası, gittiği ülkenin saat farkının verdiği o rehavetle çoktan unutmuşken bir karısı olduğunu...

Unutulmak, uyutulmuş bedenlerin haiz olduğu o umarsız ikilemin gölgesinde ölüm arsızca sırtırken.